

РЕШЕНИЕ

№ 3516

гр. София, 31.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 18.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **2636** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и сл. от ДОПК, вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление@@2@[жк] [улица] срещу АКТ ЗА ПРИХВАЩАНЕ И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ №Р-22220620007843-001 от 04.02.2021г. издаден от С. М. главен инспектор по приходите-НАП, с който е отказано да бъде възстановена сумата от 79 400,06лв. декларирана в СД по ДДС за м.10.2020г., потвърден с РЕШЕНИЕ №п-2 от 25.02.2021г. на Директора на ТД на НАП.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения акт и потвърждаващото го решение. Твърди се, че без никакво правно основание не се възстановява сумата. В този аспект се визира, че чл.92, ал.3 от ЗДДС определя безусловен срок за това, а не за издаване на А.. Съответно мотивите за отказ с образуваното ревизионно производство, неприключило, поради изискване на информация от чуждестранните данъчни служби – се приемат като необосновани. Твърди се, че дори да има съмнение в част от доставките, то за останалата част сумата в размер на 57 423,95лв. като разлика -подлежи на възстановяване. Сочи се, че дори наличието на ревизия не следва да е основание за отказ като в тази връзка има позоваване на чл.92, ал.11 от ЗДДС, видно от който при възложена ревизия данъкът се прихваща или възстановява в 30-дневен срок от връчване на заповедта за ревизия. На последно място се заключава, че нормите на ЗДДС са специални по отношение на ДОПК, поради което няма основания за отказ. С оглед изложеното –се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание –жалбоподателят не се представлява.

Ответната страна чрез юрк.Е. оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение.

Административен съд София-град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена в срок от субект, засегнат неблагоприятно от акта, поради което като процесуално допустима следва да се разгледа по съществото ѝ.

По процедурата:

На основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК и във връзка със СД по ЗДДС за м.10.2020г. с деклариран ДДС за възстановяване в размер на 79 400,06лв. - е издаден оспорвания в настоящото съдебно производство Акт за прихващане или възстановяване №Р-22220620007843-171-001 от 04.02.2021г. от С. М. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД-С.. В акта е посочено, че на дружеството е възложена ревизия със ЗВР №Р-2220620007843-020-001 от 14.12.2020г. за определяне на задължения по ЗДДС за периода от 01.10.2020г. до 31.10.2020г. във връзка със справка-декларация вх.022061456700 от 14.11.2020г., с която е деклариран ДДС за възстановяване в размер на 79 400,06лв..Заповедта е връчена по ел.път на 04.01.2021г. като е изготвено от 05.01.2021г. искане за представяне на документи и писмени обяснения от ЗЛ., които съответно с писма от 09.01.21, 14.01.21г. и 25.01.2021г. са предоставени. Посочено е, че за периода е ползван данъчен кредит в размер на 117 276,58лв. за покупка на захарни изделия, напитки и др., както и има деклариран ВОД на стоки към дружества, регистрирани в Гърция. Получена е информация за някои чуждестранни контрахенти на РЛ, че са липсващи търговци като към тези ТД „М. Т. Н.“ и „W. F.“ SRL –РЛ е декларирало ВОД за проверявания период. Същите са констатациите и по отношение на „М. С. Т. R.“ и „A. hellas“ S.A.. Обобщено е, че с цел установяване реалността на извършените В. и ВОД от РЛ следва да бъдат изготвени молби до приходните администрации на съответните държави-членки на ЕС, поради което е постановен отказ за възстановяване на декларираната в СД сума от 79 400,06лв..

А. е оспорен по административен ред пред решаващия орган по смисъла на чл. 152, ал. 2 ДОПК пред Директора на ТД на НАП, който го е потвърдил изцяло с решение №П-2 от 25.02.2021г.. Прието е, че съгласно чл.92, ал.3 от ЗДДС данъкът за възстановяване се възстановява в 30-дневен срок от подаване на СД при условията на т.1 и т.2. Посочено е, че съгласно ал.11 на чл.92 от ЗДДС при възложена проверка данъкът се възстановява в 30-дневен срок от връчване на заповедта за ревизия в размер, представляващ разликата между декларирания за възстановяване данък и размера на данъците, които се очаква да бъдат установени при ревизията. Сочи се, че на дружеството е възложена ревизия със заповед за възлагане на ревизия №Р-22220620007843-020-001 от 14.12.2020г., която е връчена на 04.01.2021г.. Потвърден е оспорения отказ по съображения, че на 4-те чуждестранни дружества се извършва допълнителна проверка като е посочено, че при завършването ѝ – няма пречка да се възстанови напълно претендирания данъчен кредит.

СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

В съдебното производство на страните е указана доказателствена тежест вкл. на оспорвания с определение №2424 от 05.04.2021г. на л.31.

Спорът между страните от една страна е правен по съществото си като на първо място при проверката по реда на чл.168 вр. с чл.146 от АПК се установява, че А. е издадено

от надлежен орган, в производство без допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива.

Съдът намира за правилно и приложена материално-правна норма на чл.92, ал.11 от ЗДДС. А. от 04.02.2021г. е издаден в 30-дневния срок, считано от връчване на ЗВР на 04.01.21г.. Неправилно е тълкуването на оспорвания, че в този срок следва да се възстанови декларирания данъчен кредит. В този срок следва да има произнасяне за възстановяване на посочената сума по СД или за отказ. В конкретната хипотеза е налице отказ, защото ревизията не е завършила. В спорния период има ВОД и В. с контрахенти, които са липсващи търговци по първоначални данни и за които от съответните им приходни администрации е изисквана допълнително информация. Без тези данни не може да се установи каква е разликата подлежаща за възстановяване по смисъла на чл.92, ал.11 от ЗДДС. Същата може да касае цялата стойност на декларираните ВОД и В. или частично. Доколкото производството по оспорване на А. следва реда за оспорване на РА, то съдът по същество дължи произнасяне. В тази връзка оспорвания, на когото е указана доказателствената тежест не е установил за коя част от декларирания данъчен кредит няма спорен момент и не е част от спорните доставки. С жалбата се визира, че това е сумата от 57 423,95лв., но същата е получена като следствие от приспадането на ДДС от 21 976,11лв. от общата ДО 109 880,56лв.. С жалбата от дружеството е представена справка за периода от м.11.2019г. до м.10.2020г. за данъчните основи на облагаеми доставки, като видно за м.10 същата е 942 791,73лв., която сума в действителност е различна от посочената в А. - 1 104 853,52лв.. Отделно от изложеното с жалбата се твърди, че по оспорените В. и ВОД стойността е 109 880,56лв, каквито данни в А. не са отразени, но видно от потвърждаващото решение за 4-те съконтрахента общата стойност е точно посочената след сумирането ѝ, дадена поотделно в решението. Доколкото обаче в А. и в потвърждаващото го решение липсва размера на данъка, който се очаква да се установи при ревизията, то настоящият състав не може /особено и при липсата на данни за това и специални изчисления/ да направи пресмятане и съответно приспадане, за да получи по смисъла на чл.92, ал.11 от ЗДДС разликата, който следва да се възстанови и съответно в тази част да установи частична незаконосъобразност на А. и потвърждаващото го решение.

С оглед изложеното жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли ведно с удовлетворяване на претенцията на ответника за присъждането на минимално юрк.възнаграждение от 100лв. по Наредбата за определяне на правната помощ към ЗПП.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление@@8@[жк] [улица] срещу АКТ ЗА ПРИХВАЩАНЕ И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ №Р-22220620007843-001 от 04.02.2021г. издаден от С. М. главен инспектор по приходите-НАП, с който е отказано да бъде възстановена сумата от 79 400,06лв. декларирана в СД по ДДС за м.10.2020г., потвърден с РЕШЕНИЕ №П-2 от 25.02.2021г. на Директора на ТД на НАП.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] да заплати на НАП юрк.възнаграждение в размер на 100лв..

Решението може да се обжалва с касационна жаба чрез АССГ пред ВАС в 14-дневен

срок от съобщаването му. Преписи на страните.
Съдия: